

# Teresa Serra Masip

*La relació de Teresa Serra amb l'Escola Garbí va començar tan aviat com els seus records li permeten remuntar-se. El seu pare, Ramon Serra, va ser un dels fundadors de l'Escola i l'encarregat del procés de construcció de l'edifici. Per això, tot i que era molt petita, recorda perfectament el dia de la posada de la primera pedra del centre d'Esplugues de Llobregat.*

*Anys més tard arribaria el moment de convertir-se en alumna –com a membre de la primera promoció: els Pioners– i, encara més tard, fins i tot en mestra. És per això que l'actual cap de Protocol i Relacions Públiques de la Fundació Gran Teatre del Liceu és una de les persones que millor coneix l'evolució de l'Escola.*

## **No va començar els estudis a l'Escola Garbí...**

No vaig arribar a Garbí fins a quart de Batxillerat. Abans havia estat alumna de l'Escola Italiana però havia de passar unes proves per homologar aquests estudis a una escola "no espanyola". La meva família i jo vam decidir que l'últim curs el fes en un altre centre.

## **Volia un institut però va acabar a Garbí. Què esperava?**

Reconec que hi vaig entrar amb reticències. Jo venia acostumada a tenir classes només al matí i a no dur uniforme. Començar a Garbí era una mica fer un pas enrere en molts sentits, però és cert que em vaig trobar un centre molt diferent del que m'esperava i em vaig integrar molt bé. També és cert que molts dels principis educatius que regien el funcionament de Garbí ja els seguia el meu pare amb nosaltres. Ell i els seus germans havien estat alumnes de l'Escola del Mar i, per tant, ens havia educat amb valors similars.

## **Què és el que més li va cridar l'atenció?**

La biblioteca i el menjador em van impressionar, però el que més em va cridar l'atenció va ser la forma d'aconseguir la disciplina sense impositcions o crits. Tothom assumia la seva responsabilitat. Això ha marcat moltíssim la meva feina. Crec que en aquell moment vaig descobrir que el meu sistema ideal d'ensenyar als alumnes o de gestionar equips i dirigir grups és aquell on les decisions es respecten, no s'acaten, i la responsabilitat es comparteix.

## **Quin era el seu color?**

El verd, i de seguida em vaig incorporar als Consells, primer com a Secretària General i, més tard, vaig arribar a ser Cònsol General. Érem molt reivindicatius, catalanistes i proactius en moltíssimes coses. Garbí era com una petita ciutat on tot funcionava gràcies a l'esforç de tots.

## **El nom d'algun mestre que l'hagi marcat especialment?**

La Carme Ponsatti, professora de natació –jo era molt aficionada a aquest esport–, em va influir molt però també recordo la directora, la Francesca Regolta. Tenia una força que ens arribava a tots i ens involucrava d'una forma increïble. Encara sembla que la veig treballant al menjador, sota el rellotge i controlant-ho tot.

## **Després va viure una segona etapa a l'Escola, però aquesta vegada com a mestra. Com hi va arribar?**

Vaig estudiar Belles Arts i em vaig adonar que hi havia un problema amb el dibuix a l'Escola; un dèficit important que s'havia d'acabar. Vaig presentar un projecte a Garbí per donar la rellevància que requeria el dibuix i perquè deixés de ser una "maria" més. I em van contractar. Vaig estar-m'hi 11 anys i vaig canviar moltíssim aquesta matèria. Més de 1.000 alumnes han passat per les meves classes.

## **Se sent orgullosa d'aquella etapa?**

Crec que vaig aconseguir donar-li valor a una assignatura que fins llavors no havia tingut el reconeixement que mereixia. Vaig intentar ensenyar als meus alumnes a ser exigents amb ells mateixos, a verbalitzar les coses com a fórmula d'entendre-les i a organitzar activitats relacionades amb els continguts de les classes.

## **Però després va abandonar la docència...**

M'interessava molt el món cultural i vaig demanar una excedència per començar un altre projecte apassionant a la Simfònica dels Vallès. Va ser un repte que vaig gaudir moltíssim fins que em va arribar una oportunitat que no podia deixar passar: la feina de la meva vida al Liceu.

Porta més de 13 anys com a cap de Protocol i Relacions Públiques del Liceu. Què en queda de l'alumna de Garbí?

Sens dubte continuo amb l'estil de liderar equips que vaig aprendre a l'Escola. Ara haig d'organitzar la feina de molta gent i no m'agrada imposar-me. Pretenc que tothom senti que forma part d'un mateix col·lectiu, amb uns objectius finals dels quals tots participem i hem d'aconseguir.

## **Creu que la música té prou pes al sistema educatiu?**

En general, el nivell musical va pujant. Crec que cada vegada hi ha més gent aficionada, tot i que a les escoles "normals" encara no se li estigui donant la importància que hauria de tenir. Tampoc ajuda molt que es prenguin decisions com la darrera pujada de l'IVA. La mobilització és molt important per aconseguir que aquesta llei es tiri enrere. En cas contrari, es trencarà un important sector i també moltes més persones quedaran sense feina.

## **Quina és l'aportació del Liceu a l'educació musical?**

El 1999 vam ser els primers en posar en marxa un projecte

musical adreçat als infants: el Petit Liceu. Creiem que és fonamental fomentar la música i, en general, la cultura en el més joves, perquè són el futur de la nostra societat.